"پرزا .... پرزا"

ڪيتري سج آهي هتي! منهنجي ريل ٽڪر سان
ري آهي يا ڪاهي ۽ ڪري آهي، خبر نٿي پوي!
ڪر اوچن پهاڙن مائرين جي پڙاڏن کان سواءِ ڪجهه،
ئو پڌن ۾ اچي. ڪيترو انڌڪار آهي هتي! ڪٿي
ا ڪار جي پوڻ ته نه ڪاهي پيئي آهي ٽرتيءَ مٿان؟
ڙي قسم جي آهي هيءَ پرلئه! ريل ساري پرزا
رزا ٿي ويئي، مگر تارن ڪتين منهن هيٺ ڪري به
ا، ڏاو.

عجيب نموني شروع ٿيو هو هيءُ جهون- سفر،
هنجي ريل هئي، تڪڙي رفتار ۽ بدلجندڙ نظارا هئا.
ل ۾ نيون چهزون- جبل، نديا وڏا، ٽڪبدا ميدان
ڪانيون، ڪاهيون. پيسا پٽل، پيا نظارا- ڪنهن
ي مينهن جي ڇٽن پنجن بوندن جيان ملي سيلاب
پٽتي هليا ٿي ويا، منهنجي ريل اڳتي هلندي رهي.
اسٽيشن آئي. ڏڪو اچي ويو سڀني نظارن کي
جهو، "هن کان پوءِ هي ناٽڪ هڪ ڏينهن به
هلندو" ڪرسي تي وساريل منهنجي رومال
مون اکيان ڪولي سينٽ جي شيشي ۽ موتين
درن جي جوڙي زمين تي ڦهڪائي ڇڏيائين